

Едно мариризирано сърдце — често люби по-силно своя.

Още повече: то извинява — Алфредъ де Мюссе би казалъ — прощава.

Уязвенното самолюбие, което въ въпроса на любовта носи име рѣвностъ, убива ржката, която му е нанесла удара, или търси лѣкъ въ нея за раната. Първото по-лесно ѝ заживява, или по-добрѣ — заглушава болежа ѝ съ другъ по-силенъ; второто ѝ облива съ балзамъ и рови съ нажежено желѣзо. Но къмъ него приобѣгватъ повечето.

Любовта, най-егоистическото чувство, е наклонна на спогодби.

За щастие на Огнянова, неговата сърдечна рана бѣше му нанесло въображението му — не измѣната на Рада. Първото разумно разяснение щѣше да прѣкрати страданията му. Трѣбваше да дойде на помощъ случаятъ.

Тоя случай се прѣдставяше.

Но Огняновъ видѣ въ него едно коварство на сждбата.

За това, когато дойде надъ падината, дѣто сж изворитѣ на Мънастирската рѣка, и видѣ рѣдка елова горица израсла на каменистата урва, той веднага измѣни рѣшението си.

— Не, каза той, въ тия борики мож да се притулж днесъ, па довечера щж тръгнж назадъ... Въ нѣкое балканско село щж се прѣдрѣшж, и послѣ — за Влашко... Никога, никога при Рада!

И той се сврѣ между дѣнеритѣ на борикитѣ задрѣстени отъ мършавъ шумодакъ и диви треви, които го правѣхж невидимъ, ако лѣгнѣше. Дълги часове лежа той тамъ търпеливо въ ожидание на нощта.

Кждѣ на̀двечерь, на отерѣщното бърдо, ненадѣйно Огняновъ заблѣжи нѣщо черно, че се движи и маха изъ въздуха. То приличаше на нѣкоя исполинска птица, която маха крилата си неподвижни въ въздуха. Той се вторачи очуденъ.